

אין עוד מלבדו

לע"נ מו"ר הגאון ר' יצחק אייזיק ב"ר בנימין זאב מנצ'ר זצוק"ל
נלב"ע י"ב תמוז תשפ"ג

ועד שבועי שנמסר ע"י אחד הדרשנים שליט"א

פרשת כי תצא

עמלק - קרירות

"אשר קרך בדרך", צ"ב מה זה הלשון 'קרך'?

רש"י מביא ב' פירושים, פירוש א' - שעמלק קירר וצינן את האמבטיה, ופירוש שני קרך - מלשון 'מקרה', שעמלק כפר בהשגחה פרטית, זו כל המציאות של עמלק כלשון המדרש (אסתר רבה ח) "קרהו - בן בנו של קרהו", בשבילו כל התנה לות העולם אינה אלא אוסף של מקרים... 'במקרה' קרה כך ובמקרה קרה כך, 'במקרה' תפס אותי שוטר, 'במקרה' נפלתי וכו', רחמנא ליצלן ממחשבות אלו, אי אפשר לתאר כמה שזה קריטי עבורינו, ניתן לראות את החשיבות הגדולה של ידיעה זו ממה שאומר הגר"א שכאשר מזכירים שם 'אלוקים' צריך לכוין על השגחה פרטית, [וכן כתוב ברמ"ק בפרדס רימונים שאלוקים זה השגחה פרטית].

הידיעה והתפיסה שהכל מתנהל בהשגחה פרטית איננה ניתנת להשגה במקרה, הדבר הזה דורש עבודה עקבית, וזה אחד הדברים הכי מרכזיים ביהדות, לכאורה הזמן הכי מתאים להחדיר את הדברים אל הלב הוא בכל פעם שמזכיר שם אלקים, אם זה בתפילה או בכל ברכה שמברכים - לפחות מאה פעמים ביום (!!!), וזה כנראה עיקר המטרה העמוקה שעומדת מאחורי התקנה של "חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום".

מאוד חשוב להשקיע בזה, בורא העולם קבע בבריאה שכל הטבע כביכול מתנגד לידיעה זו, הקב"ה יצר מציאות שהכל קורה כביכול באופן 'טבעי', או כמו שאומרים בשפת הרחוב - ב'פוקס', אם אדם לא יעבוד על זה כל הזמן הוא לא יהיה שייך לזה,

יש סיפור שרגיל הרב בידרמן שליט"א להביא על שניים מצדיקי ירושלים, לאחד מהם קראו ר' נחום יאסער ולשני ר' אייביש ציינרוט בוקר אחד פוגש ר' נחום את ר' אייביש, ואומר לו שמעתי הבוקר 'בת קול', הוא לא הבין מה עבר עליו... ואז הוא הסביר לו, קמתי בבוקר ולא מצאתי את הנעלים על יד המיטה היכן שהנחתי אותם, וה'בת קול' אמרה

לי ר' נחום לך חפש את הנעלים שלך, לאחר כמה דקות אני מוצא אותם ושוב ה'בת קול' אומרת לי, אתה יכול להמשיך בסדר יומך הנעלים נמצאו...
כך הם חיו והבינו שכל מה שקורה עם הבן אדם מכוון לפרטי פרטים.

יחד עם זה צריך לדעת שהכל נעשה בחסד עצום, לשם כך עלינו להתבונן ולראות בכל דבר את חסד השם, הרב פינקוס זצ"ל היה אומר שאדם הולך לחנות וקונה שקית חלב עליו לחשוב כאילו כתוב על השקית 'הקדשה אישית' - אליך באהבה, ממני בורא עולם, אותו דבר על העגבניה יש הקדשה מיוחדת, וגם על הכוס קפה, וכי זה מובן מאליו, זה הרי דבר מדויק מאוד, המים צריכים להיות בטמפרטורת חום מסוימת, כפיות הקפה מדויקות ואם לא הכל יהיה כמו שצריך, לא צריך להגיד איך הקפה נראה... רק בדרך זו בן אדם יקלוט איך שהכל צריך השגחה, והכל מושגח בהשגחה פרטית מאיתו יתברך הכי מכוון ומדויק שיש, וזה בדיוק התיקון שאנחנו יכולים ללמוד מפרשת עמלק,

הבעש"ט עשה מזה עניין גדול, מספרים שהפגישה הראשונית נה שהיתה בין הבעש"ט לתלמידו בעל ה'תולדות יעקב יוסף' שבתחילת חייו לא היה שייך כלל לחוג החסידים, זה היה ביום אחד שהגיע גוי שהיה מתקן דברים ושאל את הבעש"ט: "ר' ישראל יש לך מה לתקן?" הבעש"ט השיב בשלילה, אמר לו הגוי: "אם תחפש, תמצא מה אתה צריך לתקן", שמע זאת הבעש"ט ואמר 'תולדות': "אתה רואה, מן השמים שלחו לנו גוי כדי שנראה להתעורר שיש לנו עוד מה לתקן", אך ה'תולדות' לא כל כך הסכים, לאחר מכן יצא בעל ה'תולדות' לדרכו כאשר התרחק מעט מהמקום שהיו, הוא לפתע רואה גוי שנתהפכה לו העגלה כשראה את ה'תולדות' ביקש את עזרתו, ה'תולדות' סירב ורצה להמשיך בדרכו אך הגוי מחה בו ואמר לו: "אם תרצה תוכל לעזור לי", כששמע זאת ה'תולדות' מיד הבין שאכן צדקו דברי הבעש"ט ומשמים מסבבים את הדברים שנאמרים לו

גם אם זה מפיו של גוי מגושם וגס, כי הכל מושגת, אגב, בעידן ה'וויז' הרבה יותר קל להבין, מי שיודע, כל הוויז פועל על ידי לויין קטן שמרחף בחלל, לא כל הלוויין אלא חלק קטן ממנו, זה הרי דבר מדהים, לויין כל כך קטן מצליח להפנות מליוני מכוניות, ועוד לא קרה אף פעם שה'וויז' אמר 'טעיתי', 'סליחה, התכוונתי למכונית אחרת'... והרי הדברים קל וחומר - אם יש כזו יכולות טכנולוגיות, על אחת כמה וכמה שהקב"ה שהוא הממציא של כל הכוחות האנושיים שהתאמצו והמציאו את הדבר הזה, כל שכן וכל שכן שיכול ומשגיח על כל אחד מאיתנו ומכוון אותנו עם ה'וויז' האלוקי שלא עוזב אותנו לרגע.

הקוצק'ר רב'ה אמר פעם, בן אדם מכניס מקל לתוך ערימת חול וכשמוציא את המקל כל החול חוזר למקומו, אמר הקוצק'ר: "אם האדם לא מאמין שכל גרגיר חול חוזר למקום שלו המדויק - הוא נקרא מין",

העולם כולו, הגלקסיות הכוכבים השמש והירח, יקום אינסופי, הכל מנוהל בצורה מדויקת ומכוונת, איך יודעים שבעוד חמישים שנה יהיה ליקוי חמה? כי הכל מסודר להפליא, כל צבא השמים מליארדי שנות אור הרבה יותר מגרגרי חול,

זה ב'מאקרו', ואותו הדבר גם ב'מיקרו', כל מולקולה של ד.נ.א מדויקת ואם חלילה משהו לא מדויק או השתבש אז רחמנא ליצלן... יש מחלקות שלימות בבית חולים שמנסים לטפל במחלות הללו ה"י.

וכעת נבוא חשבון, כמו שאומר הרמב"ן שמן הניסים הגלויים אנו לומדים על הנסתרים, הרי אם ב'מאקרו' הכל מדויק, כל הגלקסיות וכו', וב'מיקרו' ה-ד.נ.א וכו', נמצא שהחלק שנראה במבט שטחי שהוא 'בלתי מסודר', שגם אם אכן כך, זה משהו אפסי ממש, כך שאי אפשר לתאר בכלל את היחס בין החלק המסודר לבלתי מסודר, אמנם כמובן שגם חלק זה שנראה 'לכאורה' כבלתי מסודר, הרי מחויב המציאות שהוא כן מסודר, וכל מה שנראה לנו כאי סדר זהו רק בשביל שתהיה לנו בחירה.

בתהלים כתוב "הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם", וסמוך לזה "מונה מספר לכוכבים לכולם שמות יקרא", לכאורה יש לשאול מה הקשר בין זה לזה?

אפשר לבאר, מדוע בן אדם שבור לב? כי חסר לו אמונה. כמו שכתוב אצל ירושלים "ותאמר ציון עזבני השם והשם שכתובי", בראשו של אדם מסתובבת מחשבה, הקב"ה עסוק עם מליארדי סינים אולי הוא 'שכח' אותי, את זה מלמד אותנו דוד המלך ואומר אפילו הכוכבים הרבים מספור, יש לכל כוכב שם שלו, תתארו לכם שהיו אומרים לנו שלכל גרגיר חול יש שם וכתובת, אם זה כך אז בוודאי שגם אותי הקב"ה מנהל ומשגיח עלי, אני הרי לא יותר גרוע מגרגיר חול, ולא פחות 'נספר' ממליארדי כוכבים... האדם צריך לשמוח שמחה אין קץ שהקב"ה משגיח עליו, בתפילה אנו אומרים אלוקי, זאת אומרת האלקים שלי, כי בורא העולם כל יכול

משגיח עלי,

וכדי שנבין יותר ננסה לחשוב דקה, הנה כשהקב"ה ברא את אדם הראשון, היה אז רק אדם אחד בלבד על פני האדמה, לא היו אז לא סינים ולא תאילנדים, ברור לכל אחד שהקב"ה השגיח עליו כל הזמן, לא היה מצב שהוא ילך ברחוב ויפול עליו בטעות דוד שמש... אמנם היום יש הרבה אנשים, אבל ברור שכמו שהקב"ה השגיח על אדם הראשון, בדיוק באותה מידה הוא משגיח על כל אחד ואחד, אולי אנחנו במח האנושי הקטן לא בדיוק מבינים, איך זה יתכן? אבל גם את זה שקופסת פח קטנטנה שנקראת לויין יכולה לכוין מליוני מכוניות, גם זה משהו ש'גדול' על המח שלנו, אז אתה צריך להבין שהכל מנוהל ומושגת.

זה ה'לב' של פרשיית עמלק, אצלו הכל כאילו קורה במקרה, ואנחנו מוחים את שמו ואת זכרו, ומודיעים קבל עם ועולם ובעיקר בליבנו פנימה כי אין כזה דבר 'מקרה' אלא הכל רק מה'.

הגמרא אומרת (ברכות יז) עד היכן תכלית ייסורים, אם אדם מכניס יד לכיס ויוצא משהו אחר, זה ייסורים, כדאי שאדם יזכה להרגיש את זה שאין מקרה בעולם, שאם הדוור הפיל את המכתב על הרצפה בתוך המים... במקום להתעצבן עליו - "איזה טמבל, הדיוט שהוא", ננסה להבין היכן הקב"ה בתמונה, מה הוא רוצה ממני.

מיהו הסיבה ומיהו המסובב

יש סיפור מעניין על 'חכמי חלם' שהגיע לאזנם השמועה על נסיעת ה'רכבת' הראשונה בהסטוריה, הנוסעת על גבי פסים מברזל ללא צורך ב'חמור' או 'סוס' כלשהו, כל חכמי העיר וסופריה נקראו ללכת ולחקור אחר טיבה של ידיעה זו ואחר הפלא הפלאי זה, לנסות להבין ולחקור כיצד יתכן דבר כזה, כאשר הגיעו לעיר הגדולה עמדו להתבונן ולראות איך הרכבת עובדת, הם נעמדו על יד הרכבת שהיתה בעלת עשר קרונות וקטר, וניסו לאמץ את מוחם ולגלות את הסוד כיצד יכול להיות מכונה ענקית שנוסעת בלי חמור... הם נשכבו מתחת לרכבת וניסו למשש את כל חלקיה, ניסו להעלות כל מיני רעיונות שונים ומשונים, אך לשווא, עד שלבסוף קם אחד מזקני החכמים, ואמר מצאתי את הפתרון לחידה, ופרס את משנתו: "הרי את הקרון העשירי סוחב הקרון התשיעי, ממילא נפתרה חלק מהבעיה, הקרון השמיני אף הוא נסחב על ידי השביעי וכן הלאה, עד הקטר, אם אכן כך הצלחנו לפתור כבר 90% אחוז מהבעיה, כעת נשאר לנו 10% בלבד מהבעיה - מה עם הקטר, עם זה נצליח כבר להתמודד..."

זה בדיוק הסיפור שלנו, גם אנחנו חיים באותה בועה מחשב תית, הזמנו בעל מלאכה לצורך הענין 'צבעי' והוא לא בא, אנחנו חושבים, למה הצבעי לא הגיע? כי הוא הצטנן! אבל יבוא אדם חכם וישאל - מדוע הצבעי הצטנן, יבוא השני ויאמר לו - בגלל שמישהו עשה עליו אפצ'י, ואם תשאל ולמה דוקא עליו עשו אפצ'י ולא על מישהו אחר, התשובה תהיה כי ההוא

נעמד על ידו, וכך אפשר להמשיך בלי סוף, כי בסוף בסוף נגיע לקטר, ושם כבר לא יהיה לחכמי חלם שום פתרון להציע, כאן המקום שלנו לקלוט את החכמה האמתית לגלות את הקטר, זה מה שנקרא שהקב"ה הוא 'עילת העילות וסיבת הסיבות', ומה הסיבה שכך הכל מתנהל, הכל בכדי לבחון אותנו,

דוגמא נוספת מהחיים, הרבה פעמים נוסעים באוטו והכביש פקוק מלפנינו יש משאית מנסים לצפור למשאית אך איננו רואים שלפני המשאית יש מכונית קטנה שבגללה המשאית לא יכולה להתקדם, כמובן שאת המכונית הקטנה לא היה ניתן לראות עקב שהיתה מוסתרת על ידי המשאית, אך האמת שהסיבה שמכונית נעצרה לא היה לחינם, מתברר שהיה שם יהודי זקן שעבר את הכביש בהליכה איטית, משהו יכל היה לדעת את כל זה? אבל באמת זה לא משנה, שום דבר לא אמור לעניין, כי הכל תוצאות, מה שמעניין זה הסיבה והמסובב של הכל,

רחמנא - קל רחום שמך

בפרשה כתוב האיסור של "לא תחרוש בשור וחמור יחדיו", בביאור טעמו של האיסור כתב הבעל הטורים שמכיון שהשור מעלה גרה והחמור לא, יכול הדבר לגרום לצער לחמור, שהחמור שם לב שחבירו השור שהוא מעלה גרה ואוכל כל הזמן... החמור עובד לצידו ומרגיש כי הוא עומד להשתגע, הוא לא יכול לשאת את זה, אמנם החמור לא מבין שבסך הכל השור לועס כל הזמן את אותו אוכל שאכלו שניהם מקודם, אך התורה חסה עליו וכדי שלא יצטער ציוה עלינו הקב"ה הנקרא 'רחמנא' לרחם ולא לחרוש בשניהם יחדיו.

[אמנם האבן עזרא מבאר באופן אחר שמכיון שהחמור חלש יותר מהשור זה יגרום לו צער בעלי חיים],

מי שמתבונן כאן, רואה עד כמה התורה מלמדת אותנו מה המשמעות של צער בעל חי, אי אפשר לתאר מה זה, סיפר לי יהודי תלמיד חכם מבני ברק, שמישהו שמת מוות קליני סיפר לו שכשמת עלתה נשמתו לשמים והעמידו אותו שם במשפט, הביאו את כל הזכויות ואת כל העבירות וכף החובה הוכרעה לא לטובתו, אבל, פתאום הביאו חמור והעלו אותו על המשקל של הזכויות וזה מה שהכריע את הכף לזכות וחזר לחיים, מי היה החמור הזה? סיפר היהודי שהיה זה חמור שהיו חבריו רגילים להתעלל בו לשם משחק והוא ריחם על החמור והיה מציל אותו מההתעללויות הללו, חמור זה הגיע לכף הזכויות ולמעשה אף הציל את חייו.

אנחנו רואים כמה התורה חסה על כל בעל חי, מזה אנחנו יכולים וצריכים ללמוד שאם כך חסה התורה על בעל חי, כמה צריך להיזהר ולחוס על כבודו של בן אדם, כמו שרש"י בסוף פרשת יתרו אומר קל וחומר שאם התורה הקפידה על בזיונם של אבני המזבח, קל וחומר שתחוס על כבוד חברך שהוא בדמות יוצרך עיי"ש.

כל אדם יהיה גדול בעיניך

לפעמים נתקלים באנשים שרחמנא ליצלן אנחנו מזלזלים בהם, לא מכבדים אותם מספיק, צריך לדעת שצריך להשקיע בזה, כל כך הרבה סיפורים יש מגדולי ישראל שנהרו בצורה מדהימה, לאחרונה ראיתי בעלון שמוציא החברותא של הרב שטיינמן להבדל"ח הגאון ר' משה יהודה שניידר שליט"א, שפעם נכנסו אבא ובן לר' שטיינמן ואת האבא הרב שטיינמן לא הכיר ואת הבן הכיר, בתחילה הוא שאל את האבא "מי אתם", אך לאחר רגע תפס שיש בזה פגיעה ברגע כמימרא המשיך ושאל גם את הבן "מי אתם",

ככל שאנשים גדולים יותר הם מחשיבים יותר את הבני אדם, היה פעם אדמו"ר גדול שחסידו שהיה עשיר ונכבד נכנס להתברך לפניו והוא ראה שהרבי שלו מתייחס יותר מדאי לאחד ממשוטי העם שבאו אליו, העשיר הסתכל על כך בעין רעה, מאוד הפריע לו מה הטעם שהרבי משקיע על יהודי פשוט ואילו הוא – העשיר קיבל יחס פחות מושקע... הדבר חרה לו ולא נתן לו להרגע, בטרם שנפרד מרבו הביא העשיר לרבי יהלום יקר ערך ואמר לרבי שידע כי מדובר ביהלום מיוחד ונדיר מאוד ששואה הון רב, הרבי שמע את הדברים והתייחס לכך באדישות כשהוא אומר ספק לעצמו ספק לעשיר מי אמר שזה אכן שווה כל כך הרבה כסף, העשיר ששמע כך אמר מיד לרבי, אני מבין גדול ביהלומים כדי לדעת את ערך היהלום צריך להיות 'מבין' ביהלומים, לזה חיכה הרבי ואמר לו: "ישמעו אזניך מה שפיך אומר, אף אני הנני מבין בנפשות וכדי לדע את ערכו של יהודי צריך להיות 'מבין' ביהודים"...

אסיר תודה

בהמשך הפרשה אנחנו שומעים את ציווי התורה: "לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו", העולם שואלים מה זאת אומרת, הם הרי השתמשו בילדים שלנו כמו בלוקים, פרעה הרשע רחץ בדמם של הילדים היהודים? וכי מגיע להם איזו הכרת הטוב? רואים כאן שכשהמערכת של הכרת הטוב עובדת, אי אפשר להימלט ממנה,

יש סיפור שמספר ר' אלימלך בידרמן שליט"א שהרבי מטאהש זצ"ל היה רגיל לשלוח מדי חודש סכום כסף, לאדם מסוים שלא היה לא צדיק גדול ולא נצרך גדול, לא אז בלבד אלא שהקפיד שהסכום יעבור אליו מדי חודש אפילו כשהיה נמצא במקומות מרוחקים שאליהם היה רגיל לנסוע מדי פעם, הגבאי הסתקן מאוד לדעת מה זה ועל מה זה, אך הרבי סירב לספר כמובן, בהדמנות כל שהיא נודע לגבאי הסיפור שעומד מאחורי המשלוח הזה,

הסיפור היה שבאחד מן הימים הלך הרבי מטאהש לטבול בנהר, בעודו בתוך המים הגיע אותו פלוני וניסה להטביע אותו – הניח עליו קרש גדול וככל שניסה לצאת לא הצליח הוא הרגיש שכבר הולך לטבוע, אך בשניה האחרונה הזיז את הפלטה וכך הרבי ניצל, בטענה זו הרגיש הרבי מטאהש הכרת הטוב (!!!) לאיש זה, על כך שהוא 'הציל' לו את החיים,

את ההנהגה הזו מלמדת אותנו התורה כאן, למרות שהמצרים עשו לנו צרות אימות, אבל בכל זאת הם גם נתנו לנו כוס תה... אז אנחנו מצוים לא לתעב אותם....

אנחנו רואים איך התורה מתייחסת לדברים, הפוך ממה שאנחנו חושבים, שאם מישהו עשה לי את הדבר הכי קטן מצוה לפגוע בו וכו',

ידוע שהרב שטיינמן זצ"ל קיבל מאוד בהארט פנים את הנכדים של מישהו שעשה לו פעם טובה בשוויץ,

הכרת הטוב היא מדה בסיסית ביותר ביהדות, החובות הלבבות אומר שהכרת הטוב זה הבסיס של כל עבודת השם, מישהו כאן נותן לי את החיים, אני חייב להכיר לו טובה,

שמעתי פעם סיפור על יהודי שהיה חולה ל"ע בכליות, שזה יסורים נוראים, וסבל סבל בלתי יתואר, יום אחד הגיע מישהו ו'תרם' לו כליה, הבן אדם הזה אמר שרק כעת הוא הבין את המושג 'אסיר תודה', הוא כל כך תפוס במחויבות הזו, הוא לא יכול לעבור לשיחה ממתנה....

נחשוב הלאה, כמה אנחנו צריכים להיות אסירי תודה לקב"ה, הוא הרי 'תרם' לנו שתי אזנים, שתי עיניים, עמוד שדרה, כמה צריך להיות אסיר תודה, רח"ל אם משהו הכי קטן לא בסדר אז אנחנו נזכרים שיש לזה כתובת...

זו גם הסגולה הכי טובה לבריאות לברך אשר יצר בכוונה ולהודות לקב"ה על כל מה שנתן לנו,

בפרשה למדנו מצד אחד על מעלת "הכרת הטוב" - בין אדם לחבירו, "ביומו תתן שכרו", ומצד שני "מחה תמחה את זכר עמלק", "גם דור עשירי לא יבוא בקהל השם" ומסביר רש"י בגלל שהחטיא את עם ישראל,

רואים שהדברים הולכים ביחד, ולא כמו שנראה שאלו שתי דברים סותרים זה לזה,

אדרבה אצל אדם גדול הכל הולך ביחד, מצד אחד הוא נזהר אפילו ממשהו של פגיעה במישהו, אולם מצד שני "גם דור עשירי לא יבוא" - בגלל שהחטיאו, רחמנא ליצלן, התורה מאוד מקפידה על מישהו שמקרר ביראת שמים ומרחיק אותך מהקב"ה.

אז אנחנו נזכרים שיש לזה כתובת...

"מחלקת הקפואים" - עבדו את ה' בשמחה

נחזור לעמלק, 'קרך בדרך' מלשון 'קרירות', אני חושב שבשמים אחת המחלקות הכי מפותחות היא "מחלקת הקפואים", אדם עובד את השם בקרירות, אם הקב"ה היה רואה אותו הוא היה אומר לו: "אני רואה שקשה לך, עזוב,

תבוא עוד שלש חדשים"...

דוד המלך אומר "בהגיגי תבער אש", האדם צריך לוודא שהוא עושה את המצוות בשמחה, בהתלהבות, וזה מראה שהדבר חי אצלו, כמו שאומר רבינו יונה "ודע כי נפש הרשע אשר כל

תאוות לחפצי הגוף בחייו. ונפרדת תאוות מעבודת הבורא ונבדלת משרשיה", אמר ר' אליהו לאפיאן נפש הרשע כשעושה תאוות הוא חי, אבל כשעושה עבודת הבורא זה בלי

חשק ובלי התלהבות,

ר' אהרן קוטלר אמר שמהות האדם נמדד לפי מה שהוא מתלהב ממנו, אם אדם מתלהב ממצוה, סימן ששם הוא נמצא, ואם חלילה לא, אז מומלץ לבדוק מה קורה איתו,

וזה הדבר העוצמתי ביותר נגד עמלק, עמלק זה קור, זלזול, ליצנות, כת ליצים,

מה זה ליץ? לקחת דבר חשוב ולזלזל בו, "הירא את דבר השם", "ואשר לא שם ליבו" רואים שזה דבר והיפוכו זה ההפך מיראת שמים, כשאדם עובר ליד אירוע משמעותי לדוגמה להניח תפילין הוא צריך להתחבר לזה,

אלול - זמן של קרבה והשתפרות

האדם צריך התרגל לדבר עם הקב"ה, לחפש את הקב"ה, לא מתוך כבידות, 'כמשא כבד', אלא מתוך תענוג, "לדוד ד' אורי וישעי... לחזות בנועם השם", אלול זה "לולא האמנתי לראות

בטוב השם", להבין שכל המערכת הזו של ימים נוראים שנכננו סנו אליה, כל הקרבת השם, "המלך בשדה" - כמו שאמר הבעל התניא, זה לקחת את האדם הכי קר, הכי ישונוי ולהכניס אותו לחגיגה הזו,

"כי מי גוי גדול קרובים אליו" הוא מתקרב אלינו, מחייך אלינו, "גם כי אשב בחושך השם אור לי", כמו שאומר החזו"א באגרת "כאשר יראה האדם מיד הוא שמח וכו'", עצם הדבר הזה צריך לקחת את האדם ולרומם אותו ולשמח אותו, זה הזמן של אלול וזה הדבר שאנחנו נמצאים בו,

צריך לדעת לגבי העניין של אלול, השופר שתוקעים בו כל יום לרמוז לנו "שפרו מעשיכם",

אנחנו חיים בעולם שכל אחד רוצה ל'שדרג', את הטלפון, את הדירה, אבל לא מספיק מתעסקים לשדרג ולשפר את האדם עצמו, האדם צריך להיות מוטרד מזה ולנסות לשפר את עצמו, מי שיתאמץ בדברים האלה זה שיפור נצחי והקב"ה יזכה אותנו לכל האורות הגדולים של החודש הגדול הזה,

להתעלות ולהבין כמה מתיקות יש בכל מצוה, בכל עניין, בכל קפיטל תהלים, לרומם את כל הדברים להוציא אותם מהחלוד דה וההתיישנות ולחדש אותם אמן כן יהי רצון.

לרמוז לנו "שפרו מעשיכם",

אנחנו חיים בעולם שכל אחד רוצה ל'שדרג', את הטלפון, את הדירה, אבל לא מספיק מתעסקים לשדרג ולשפר את האדם עצמו, האדם צריך להיות מוטרד מזה ולנסות לשפר את עצמו, מי שיתאמץ בדברים האלה זה שיפור נצחי והקב"ה יזכה אותנו לכל האורות הגדולים של החודש הגדול הזה,

להתעלות ולהבין כמה מתיקות יש בכל מצוה, בכל עניין, בכל קפיטל תהלים, לרומם את כל הדברים להוציא אותם מהחלוד דה וההתיישנות ולחדש אותם אמן כן יהי רצון.

ניתן לקבל את הגליון במייל

e0527167700@gmail.com

לפרטים, לתרומות, להערות ולהארות

052-716-7700